

L'ESTEVET

SETMANARI NACIONALISTA POPULAR

Any I

Barcelona, 30 de Setembre de 1921

Núm. 6

Cantant les veritats...

Es perden les amistats... Això diu la dita, però no és cert; perquè el que es pugui perdre cantant una veritat no és una vera amistat, sinó un fals afecte que val més descobrir.

I L'ESTEVET ha vingut al món per cantar veritats i tot cantant-les destriar els amics veritables dels companys de conveniència. L'ESTEVET no pot ni deu ni vol fer compliments; li donen concells per a que no parli tan clar; sempre surt allò de que les coses es poden fer sense dir-les, que és impossible fer res en política sense pactar, sense transigir: i és que s'ha degenerat tant el sentit polític que es confon la petita ambició, la accidental conveniència de partit amb el que hauria d'ésser la veritable política.

No; d'aquesta política L'ESTEVET no vol saber-ne res. El cert és que la pàtria demana veritat i sinceritat i que sols quan s'hagi pogut bandejar de la política a tots els que no puguin o no vulguin anar-hi amb el cor a la mà, sols aleshores podrà treballar-se amb profit.

La diplomàcia, les habilitats del oportunisme, podran servir per guanyar eleccions, per arreplegar actes o per a conseguir carteres, però el cor i la voluntat del poble, única clau per a la solució de tots els problemes polítics, sols pot guanyar-se amb veritat, amb sinceritat, amb lògica, amb conseqüència.

Res ni ningú podrà, doncs, apartar-nos de la veritat, ni fer que hi faldem, amagant ni una engruna de nostres sentiments. El cor obert, el cap ben alt farem via vers l'infinit. Que val més caure a l'abim tot volant per a conseguir el sol que mosegar la pols arrossegant-se per terra... com els cues.

CRONICA DE PARIS

Déu de Déu! Aquest Léon Daudet—que necessàriament havia de succeir en la serie d'entrevistes que estem realitzant—és més mal de trobar que un grà de sorra en un desert.

He anat set vegades a veure'l i sempre l'he trobat enfeinat. Es a dir, m'han dit que estava enfeinat. Finalment he decidit sobornar a un criat el qual m'ha permès, mitjançant 25 francs, observar el treball del eminent diputat per París.

No cal dir que vaig quedar corprès. Imagineu-vos sinó, l'espectacle que s'oferí als meus ulls: Daudet, assegut en una cadira de fusta amb un davantal blanc de cuiner, a la cuina, morter entre cames dedicat a la digna tasca de preparar un all i oli.

Nosaltres, que havíem llegit no feia molts dies en "L'Action Française" l'elogi del vi i del all i oli, i que som uns grans partidaris, com a bons catalans que som i serem, de l'all i oli, no vàrem poguer contenir-nos i entràrem a felicitar a l'illustre diputat per París per la seva activitat en pro del all i oli, aquest element tant important a la França de Mauras i que tanta importància té per l'esperit d'estridència menestral de la França estomacal, en contra d'aquella França, difunta, pusilànime i cerebral, de 1914...

Aquest turgent all i oli d'En Daudet, es tot una fita històrica en aquesta època de les reivindicacions!

Sentiria fer-me pesat repetint que a aquesta França fa riure el Qixot. Aquí la cosa sèria és Sancho, la figura rebassada, que put a all i que pensa a l'impuls de les afortànies abundoses, les

privàncies i la benaurança divina que és la millor—deu creure el lector—de les benaurances.

Daudet ha volgut reivindicar LA PRIVANÇA. Permeteu-me que sigui un escèptic. A França ja fa molts anys que està reivindicada i no crec que sigui aquest diputat per París l'encarregat de fixar l'importància de la divina privança.

Nosaltres repetim a n'En Daudet la dita de Edgar Poe de que els francesos no sabien distingir entre un xerès i un amontillado.

Daudet ens fa notar que era veritat. Edgar, diu, té tota la raó. Aquesta sensibilitat alcohòlica és un producte de l'Action Française

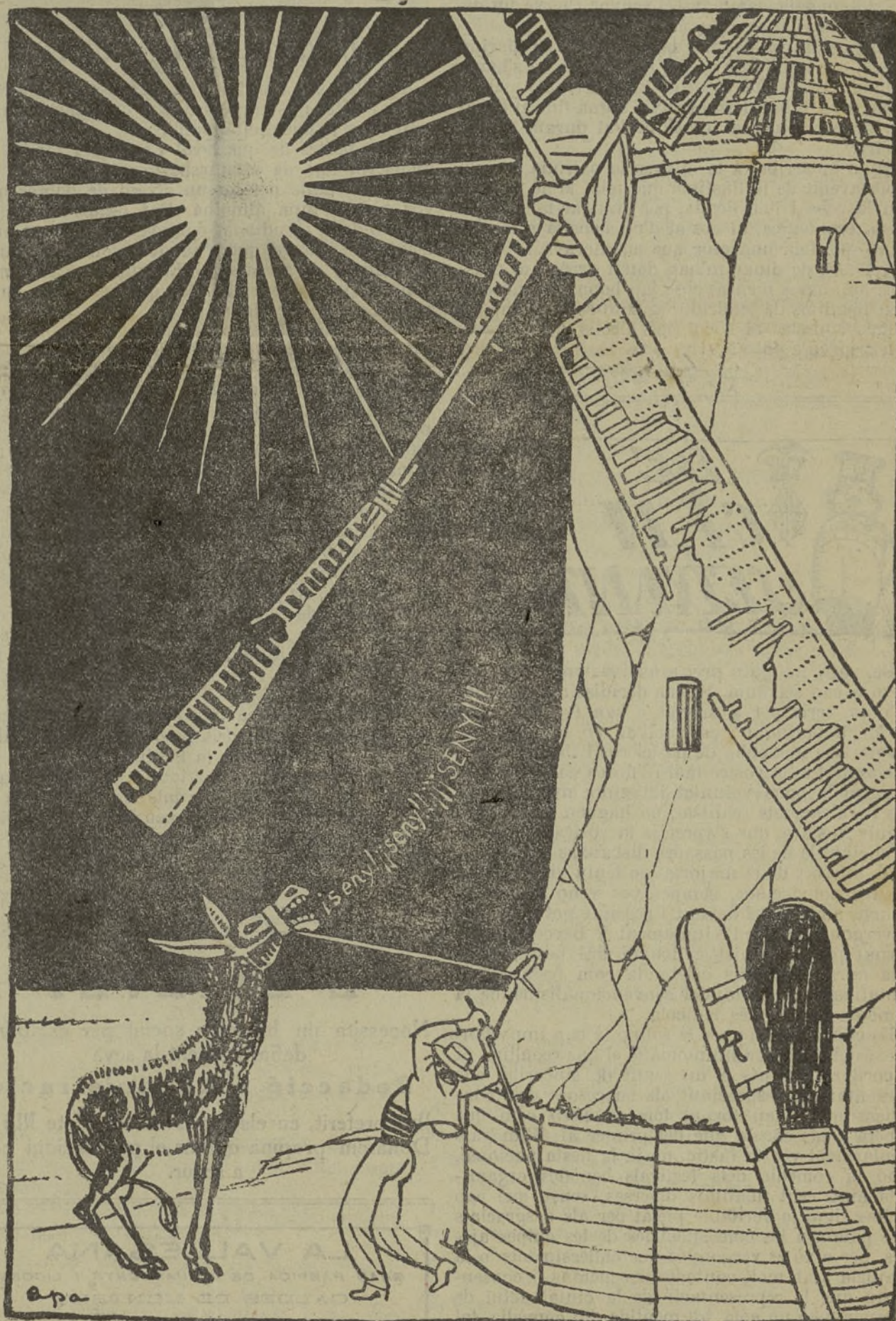
"L'all i oli" i la "vinassa", repeteix Daudet, mentres ens dirigim car a la porta, és la fórmula de l'equilibri i aquest equilibri es exclussiu de la França del 1921.

ABEL

A Melilla hi falten ous. Es estrany; si aquí lo que sobren són gallines!

La censura, que havia sigut dolcificada de R. O.—al menys en teoria—ha tornat a ésser restablerta. No és pas aquest el camí... no és pas aquest.

SABIDURIA POPULAR

Cada ase té l'amo que's mereix

Número extraordinari amb l'"Auca" 15 céntims

Tot va ésser arribar aquí a Madrid, espantat de les heroicitats d'aquell kanguro que vaig contemplar a Barcelona, i trobar-me amb el més desenfrenat del xàfec que s'hagin vist mai a la villa. Mireu si no hi havia ben bé uns dos metres d'aigua que en baixar del tren a l'estació d'Atocha ja no em quedà més remei que arribar-me fins a la meua dispesa a cavall de la maleta, que, per cert era buida, fent servir de rem dos números de *Mundo Gráfico* que havia comprat durant el viatge. Naturalment, que tot això és una mica exagerat.

Pel camí, tot passant pel carrer d'Alcalà, vaig veure el senyor Cierva que anava dins un *said* sense moto, ni rodes, ni res, navegant com si fos una barca, i em va dir tot saludant-me amb la mà:

—¡Ah, ya verà, señor Martínez! Ahora no se lo digo porque estoy mojado. ¡Dónde se ha visto tanta propaganda contra mí! ¡Miren el gran buena pieza! Me voy al ministerio. ¡Adiós!

I se n'anà tot remenant el cés. Enquibit dins el *said*-gòndola, semblava el senyor Cierva un diplomàtic a la veneciana (?).

En passar per davant del ministeri de Marina he vist que era l'únic edifici públic que no s'havia inundat. Mireu què és gros! En canvi, als magatzems de La Tabacalera hi havia aigua fins al tercer pis. Preparem-nos a fumar mullat durant un semestre.

Quan he arribat a la dispesa la patrona no se'n sabia avenir de la llàstima que feia. M'he canviat tota la roba i l'he ficada, per eixugar-la, dins la cuina econòmica, al costat d'un bacallà a la viscaïna que feia una olor que enamorava.

A l'hora de dinar m'han donat arròs am musclos. Mai havia menjat cosa tan bona. Els musclos eren lleïtims de Madrid. Figurint-se que amb les pluges aquestes al sòcol dels lleons del Congrés se'n criaven a dotzenes!

MARTÍNEZ.

Be, vaja, no teniu dret a queixar-vos de que en diem a can seixanta. Si ens decidíssim a canviar el nom, seria per a dir-vos a *can Pastetes* o *La Perla Mallorquina* especialitat en ensiamades, perquè sou una colla de pasteleros i tingueu entès que aquest és el vostre mal i l'única causa de que, malgrat la bona voluntat i l'esforç moltes vegades heroicament realitzat, no hagueu pogut aconseguir fins ara, que s'apreciés la vostra gestió, diferenciant-la de les passades disbauxes radicals.

Si, senyors de la majoria, no teniu virior en les vostres conviccions, sempre vos venç la por de trencar amb els del davant, i per això pot esdevenir la vergonya de que l'Ajuntament de Barcelona, governat per catalanistes, dongui mil pessetes per una cursa de braus celebrada com festa representativa de la ficció, del convencionalisme, de la comèdia oficial més ridícula.

Es clar que el fet per si sol no té cap importància; és el seu valor simptomàtic el que recullim. Si l'acord respongués a un sentit de sinceritat ens contentaríem despreciant als successors dels consellers que s'han tornat toreros, però com que sabem i ens consta que del primer al últim particularment vos fa fàstic, no ja la festa nacional, sinó la comèdia dels festivals benèfics organitzats amb cent finalitats diverses, sense que cap d'elles sigui la veritable pietat per als desgraciats que pateixen les conseqüències de les culpes ajenes, per això és vergonyós que callessiu tots o la majoria amb molt contades excepcions, i consentissiu que la representació de la ciutat actuï de comparsa en un acte, tot mentida, tot comèdia, tot contrari a lo que vol i pensa Barcelona.

La veritable ciutat que pateix tant dolorosament

la guerra, no regatejaria mai ajuda i consol als germans que en formes diverses en són víctimes, però es revolta amb els senyors Esteves que han trobat amb el recurs dels ferits de Melilla un mitjà de propaganda, senzill, econòmic i de retop patriòtic i quan ja era escandalós l'abús del botiguer que per dos llaunes de sardines enviades al Marroc troba tres vegades el seu nom al diari i quan fins la beneficència patriòtica (?) havia arribat als cabarets i music-halls per a servir de reclam en la inauguració de la temporada, amb la mateixa plataforma tot un Ajuntament de Barcelona consent fer l'esqueneta als que des dels Círcols aristocràtics per a descansar de l'ociositat i el vici van a la pesca de títols i condecoracions.

I això ho consenten els consellers nacionalistes... Covards; ja pagareu i esteu ja pagant ben cara vostra covardia!

PORTER DE VARA.

Els nacionalistes radicals;
els partidaris de l'estridentia;
els enemics del "moment d'efusió";
els que volen Catalunya ~~llibre~~
els aimants de la llibertat dels pobles;
els que odien el centralisme;
els que heu sigut perseguïts;
els que us indignen les aventures bèl·liques;
els que heu estat atropellats;
els que vos és indiferent l'Espanya gran;
els CATALANS

Propagueu L'ESTEVET

Xarrameca de veinat

Aquells veïns han tornat a trobar-nos i ens han obligat a fer-nos empassar una conferència, versant sobre la mendicitat pública.

A les portes de qualsevol Església i també de qualsevol lloc de molt esbargiment popular, us veureu invadits per tot un eixam de pobres que vos pidolen una almoïna. Ens digueren que la qüestió de la mendicitat pública és també un problema de cultura que s'ha de resoldre, no amb parlaments de *xarlatans* d'Encant, sinó fent una empresa veritablement eficaç que ben digui de la nostra dolça Barcelona.

Que és escandalós que s'arreglegui el pobres del carrer, per a recluirlos tres dies; que després els avien cap al carrer i al cap d'una hora els torneu a arregar de nou. Els pobres es poden només mantenir tres dies; en canvi, quants empleats municipals hi han que se'ls manté tot l'any, sens es pot dir que vagin a firmar la nòmina? I encara dels que fan feina, quants n'hi ha que tenint altres *modus vivendi*, que'l sou del Municipi, el tenen com una propina? I aquets pobres, ben ensinistrats volen dir que no se'ls podria ocupar amb feines ben secundaries, que no volen gaire enginy, i en canvi amb un plat de sopes i de monjotes, els pobres estarien més agraïts?

Un Hotel de pobres, amb l'import del que val qualsevol Parc dels inútils del que projecta comprar el nostre Ajuntament, es podria adquirir. Les sobres d'hotels i restaurants els podrien mantenir!

L'Estat, que llença tans milions per una guerra del Marroc, bé podria preocupar-se també dels que pateixen fam dins la Península.

Però, això sí, pel que pertoca a nosaltres, hauria de ser tornant a casa llur tots els pobres que no són d'importació. Perquè, ben triats i escullits, n'hi ha ben pocs de catalans.

Si els d'allà no'ls poden mantenir que'ls matin o sinó, perquè'ls fan!

X.

L'ESTEVET

Necessita un hostatge social per establir-hi definitivament la seva

Redacció i Administració

lloc preferit, en els barris del districte III i V.
Donarem propina qui'ns el proporioni com a segur.

LA VALLESANA

GRAN FÀBRICA DE AIGUARDENTS I LICORS
CALDES DE MONTEUY

Productora de l'exquisit Anís Taronja i del lleïtí Anís Santa Maria

L'Estevet que és un pillastre i li pleu la xirinola, cansat de passar tants dies aborrint-se com un ostra, va decidir amagar-se a darrera d'una porta d'aquell pis tan funerari qu'En Sala i quatre milloques, tenen a prop de Santa Ana per nar-hi a matà l'estona. Feian junta els de la UMN i no estaven pas de broma. fins en Rius i Rius no reia i En Viver, que és un tanoca, deia: Que parli en Pomés que's diu Benito i es Conda. —No—don Alfons li repica—. He dit que no vui tabola i és sabut que si aquest parla fa riure fins a les oques que son les besties més tristes d'ensà que jo soc persona. —A ver Arcadio, contesta tu que al *menos* ets bon home i m'en fio màs que d'altres que *sólo* piensan en *cocas*. —Què hemos de hasert? retirarnos? ¿Volver a lluitar sin honra are que a Madrid nos befan i de mí ja no's recordan? —Calmis, calmis, Don Alfonso, per mi que ha llegado l'hora de que *pleguemos* el ram perquè la bandera nostra no la volen ni als *estancos* como hay moros en la costa! Ple... ple-guem dons?—Pleguem, diuen. Però en Rius que sempre hi toca i que és de tots el més mano, diu: —No apurarse señoras; aquí el que mas i el que menos ja no tenemos vergonya, dones no cal que fem bolados. Dejémonos de cabories i ens fem socis de la Lliga. —Això mai—replica el Conde—. Val més fer un partit nou. Tot plegat... per lo que costa —Ep mestre—salta en Caralt—. Soc jo, solament el Conda, perquè jo sóc el que paga i ja no estic per més comptes. Uns que sí, altres que no, va haver-hi gresca tan forta que va acabar-se amb xiclets com rosari de l'aurora, i l'Estevet, mort de riure, al darrera de la porta, pensava: —Quants... *carcamals* pasturen a casa nostra.

QUELET

Això dels pobres ferits de Melilla és un abús i dona lloc a competències lamentables: per exemple el diumenge passat, a la mateixa hora, estaven anunciades la processó de la Mercè i la *corrida* del Liceo, tot a benefici dels soldats, i com no podia canviar-se la data de la *corrida* per a la que s'havien movilitzat tots els *asos* de la toreria i tots els ases de l'aristocràcia, va anticipar-se la processó... I és que a la Junta d'obra de la Mercè el que menos és *cantil hombre*...

Llegim als diaris que el governador va incautar-se d'una important partida d'ous que van ser repartits entre els establiments de beneficència. No entenem com, estant a l'ordre del dia els donatius

per a l'exèrcit d'Àfrica, no va decidir-se a enviar al Marroc tota la partida decomisada, perquè és evident que ço que allà baix fa més falta són... ous.

En el periòdic taurí *Oro y Plata* hi trobem sota l'epígraf *La traición a España*, "hermosa canción patriótica estrenada con extraordinario éxito por la señorita Zulí en el Folies Bergère", els següents versos:

Una señora lloraba
en un extenso salón.
Era nuestra madre España
traspasada de dolor.
—¿Por qué lloráis, madre mía
—un español preguntó.
—Porque mis hijos se marchan
para defender mi honor.
Contra los hordas morunas
van a luchar con tesón;
vengarán mi innoble afrenta,
castigando su traición.

ESTRIBILLO

El mundo entero recuerda
y lo dice con entrañas
que no hubo otra nación
que le igualara a mi España

La pena que correspon a una *canción patriótica* així, és la de agafar al seu autor, el senyor Galols, i allistar-lo al Terci, amb el recado de que el tanquin tot seguit en un d'aquests blocs on cada nit n'hi maten setze.

I això éssent una mica benèvol en el *fallo!*

A això de l'Àfrica s'hi ha donat una importància tan desmesurada que si no fos per la sang catalana que s'hi vessa, vindrien ganes de riure.

Ens hem trobat tan desproveïts de tot, que, veritablement, ha calgut que tothom es posés de ple a suplir l'absència absoluta de l'Estat, per a que immediatament es pogués dotar a les tropes de les coses més indispensables que tenien dret a exigir, des del moment que se les facturava cap allà baix.

Però, senyors, entre poc i massa!

Qualsevol diria que hem retrocedit als temps migevals i que estem organitzant unes altres Creuades per a redimir terres sagrades.

Aquí hi ha qui regala un parell de mitjons, altre que fa donació d'una *sombrilla*, i en la llista d'objectes rebuts s'hi vuen coses tan originals com bastons d'alpinista, rateres, gàvies per a grills, una dotzena de parells de xancros de goma, ventiladors de butxaca, vantalls de la *rueda de la fortuna*...

Vaja, senyors, que això no és una tombola. Això és la guerra: és una guerra una mica empipadora, bastant seriosa, no pel fet de que haguem de lluitar contra un raça que li diuen inferior, sinó pel fet de que nosaltres, efectivament, estem en inferioritat respecte d'ells en tot el que fa referència a l'art de guerrear.

Però, per altra part, no n'hi ha per tant. No ens cal anar a Palestina, ni al mar Roig; total hem d'anar al costat de casa. Aquests confonen Palestina amb la Restinga i el mar Roig amb Mar Chica.

Les coses, per ara diu que van bé allà baix.

Preparem-nos a sentir totes aquelles bacinades de sempre a l'entorn de l'èxit.

Aquí és de l'únic que s'alimenta el poble espanyol: de "literatura"—ei, si vols dir literatura!

Menys mal que sigui així i que amb l'escassetat i l'encariment actual dels queviures, sempre va bé que el veï se senti tip llegint que han pres Nador, i no li calgui sopar aquell vespre.

I no hi ha dubte que el poble espanyol, i particularment la seva part més important, tot el que és xinxa d'oficina de l'Estat, el dia que pot llegir allò de l'honor *vindicado* i de que s'ha recobrat el *prestigio* se sent una bocassa...

Mai dirieu que fan els soldats al Marroc?

Doncs *luchan por la integridad de la Patria*, segons una circular de Don Plácido Pereyra Morante, Comandant General dels Sometents de Catalunya, que l'Estevet ha afanyat del seu pare el senyor Esteve... que, naturalment, és del somaten per a defensar l'integritat de la seva butxaca... i l'ordre social.

El Consol de Espanya a Lleida ha impedit que fos complimentat l'acord prè per l'Ajuntament d'aquella capital de província, d'enviar un telegrama al Govern demanant que's deixés d'aventures en les que totes les probabilitats són de que'ns toqui el rebre.

I nosaltres preguntem: Des de quan en aquest país està prohibit que s'intercedeixi en favor dels sentenciats a mort? Quina llei prohibeix a ningú cursar una petició de indult?

Totes aquestes subscripcions que avui s'estilen, ens fan l'efecte d'aquelles *captes pels difunts* que es fan en les esglésies de l'alta muntanya, quan un del poble entra en l'agonia.

Caldrà no enternir-s'hi massa, perquè això va llarg, i la llenya serà abundant per desgràcia de tots.

I a més, cal no enternir-s'hi, perquè molta gent dona de bona fe dos, tres, cinc pessetes, i després això es fa interpretar com una adhesió del poble a l'aventur d'avui.

Sabem que a Andalusia, on hi ha molta gent que, sentint la veu de la sang, diu: tant honor en ser moros!, com que s'han trobat amb què en les lluites cos a cos tot de cop s'escoltaven converses com aquestes:

—Hola primito. Qué sorpresa. ¿Tú por ahí...?

—Ben net! Si per Nadal volem jalà ali-oli a Triana...

s'han donat ordres d'escombrar l'Alhambra, i que sota la direcció de Blas Infante s'organitza un gran festival de soleares, *cante jondo* i peteneras a benefici dels moros.

Aquí a Barcelona sabem que s'està organitzant també una sessió per l'estil, a la taberna d'En Burrull del carrer d'En Trenta, la cèlebre Villa Rosa, típic redós dels andalusos en aquestes contrades mediterrànies.

—Sí, mira, l'any 98 se me'n van endur un germà al Cementiri Vell. Ara se m'emporten un fill al Cementiri Nou.

Aquestes—si fa o no fa—són les paraules que avui sentim en boca del poble, conformista, que en plè segle xx tollera que un dia a l'Amèrica, i un altre a l'Àfrica vagin bastint-hi els seus governants les necròpolis espanyoles.

—Cinquanta mil lleons manats per quatre ases".

Això deia un periòdic anglès, sota una caricatura molt fina de línies comentant la nostra aventura.

I aquí, com que som molt susceptibles, hi ha gent que s'ha enfadat i que vol enviar ultimatus a l'Anglaterra.

I si no hi podem enviar la Invencible, enviem-hi quan menys la Presentable.

Que així ho digué l'altre dia el ministre de Marina:

—"Nuestra escuadra ya comienza a ser presentable..."

Una conversa a Canaletes... entre foot-bolistes: Un del "Espanyol".—Ens hem portat com uns hèroes...; si ho haguesis vist!

Un del "Barcelona".—Allavors heu perdut.

El primer.—Còm ho sabs?

El segon.—Perquè quan es parla d'hèroes, s'ha rebut sempre.

Llegim en una lletra que envia des del front el corresponsal del "Brusi":

"Su fanatismo es tanto, que alguno de ellos dice (una de las prisioneras llegadas de las minas dice haberlo oído) que quieren reconquistar Andalucía, Málaga, Granada y Almería (no es broma), añadiendo que comienzan a cumplirse sus leyendas y que el pueblo moro recuperará las tierras arrebatadas a sus mayores, estando reservado a los rifeños iniciar el avance y arrojar a España fuera de Melilla y de Ceuta y reconquistar Andalucía ayudados por los mahometanos y turcos, que se les unirán."

Chì lo sà!

A nosaltres molta gent ens dirà mals patriotes i derrotistes, perquè des del nostre setmanari estem dient les coses que diem.

Res d'això. En aquest país, ja és cosa corrent dir mals patriotes precisament al únics que són patriotes de debò, i als que desenmascaren tota la partida de polítics que viuen a les costelles del poble. I com que tots aquests ens estan portant de desastre en desastre, nosaltres, en dir al poble que segueixi desconfiant no fem més que obra saniosa, malgrat se'ns digui derrotistes.

Nosaltres voldríem que vingués un daltabaix que ho escombrés tot d'una vegada. Som nacionalistes, i volem que tothom sigui amo de casa seva; per tant, som enemics d'aventures. Per egoisme, però perquè tenim de protagonistes en la tragèdia un sens fi de catalans, i particularment molts amics nostres, voldríem que l'aventura present s'acabés aviat, encara que fos amb una victòria d'aquelles esclatants per als espanyols en la que un any seguit estessim escoltant, com se'ns retreu, totes aquelles frases fetes de "los descendientes del Cid" i de "las valerosas armas" i l'"heroico pueblo ibero", etc., etc.

Però com que tenim el presentiment de que no passarà això, sino que hi petarà el més florit de la nostra joventut, per això entenem que tenim el deure de cridar l'alerta al poble.

Un industrial de Gràcia, tot ple de bona fe, el dia de la *Cajetilla del Soldado*, se'n va anar a deixar en una d'aquelles sumptuoses taules petitories una mitja dotzena de paquets de cigarrets d'aquella de seixanta.

Però l'home, amb no tanta bona fe, va introduir dins del paquet i amb molta cura, un bitlletet, en el que hi escrivia que el soldat que arrebegué aquell paquet tingués a be d'escriure-li com li probava Melilla.

Iquina ho seria? ...

Aquest número ha tingut de passar per la censura

Ja s'ha parlat massa de l'esquerra Catalana i de la seva organització.

També fa molt temps que sentim lligar els noms de Marcellí Domingo, Gabriel Alomar, A. Pi i Sunyer, Salvador Albert i fins i tot En Macià!, organitzats per en Casanoves.

Nosaltres mirem i tornem mirar i no hi veiem res. Es dir, veiem impossible que amb un grup tan heterogeni com el que figura més amunt es pugui fer una esquerra catalana.

Una cosa es fer una esquerra catalana i l'altre és organitzar una claudicació en massa. I que consti que per claudicar han escollit malament els noms.

Tú, ciutadà de Catalunya, que has dit que això de la política era una porqueria, i que amb l'abandó dels teus drets i dels teus deures has deixat que suressin tots els caciquismes i que fés de les seves tota la lladregada de l'Estat, contempla avui la teva obra.

Has pagat, se te'nduen el fill i te'l mataràn sense profit ni glòria.

I si la història ha de ocupar-se d'algu de la teva família, pensa que més aviat serà per a dir-te a tu que fores un be, que no pas per a dir-li a ell que fou un heroi.

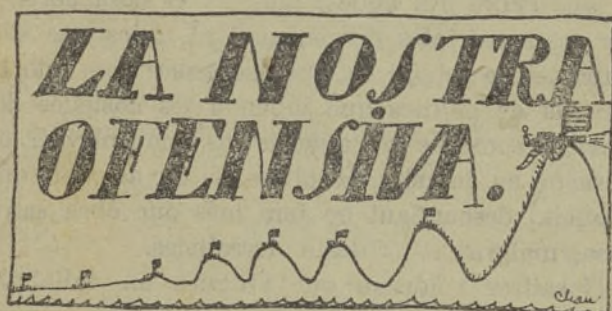
Un cert senyor ex *aduanero* i molt versat en el càlcul de *diferències*, ens dirigeix des de un cert període una sèrie d'insults i bacinades de les que no podem fer cap cas. Per altra part, hem de notificar-li que no citarem el seu nom perquè L'ESTEVET no fa cartell a ningú. Clar està que en lo dit podria ben bé parlar-se del senyor de las *diferències* ja que entra en la dita denominació.

També un altre senyor que no vol dir el nom però que tots el coneixem, envia a "El Diluvio" una sèrie de consideracions sobre els "estevets".

Aquest bon home no sap de què va i creu que és veritat tot lo que s'empeca. Lo més còmic del cas és que es pensa que estem "que trinan" perquè ell parla de nosaltres.

No solament no trinem, sinó que tenim el gust de notificar-li que pot passar per la Redacció, de 7 a 8 del vespre a recollir la *propi* per la propaganda. Són vint pessetes, i suposem que no les deixarà perdre ja que en aquests temps que corren ja ens fem el cas de lo que vol dir tos.

Enfront de l'Esquerra de que hem parlat sembla que n'hi ha un altra. Nosaltres, que amb això d'esquerres som un escèptics, perquè ja n'hem vist morir moltes, i ademés no coneixem programes ni gaires capdevaners, dubtem de la seva eficàcia, però tenim la seguretat de que és més homogeni i menys inclinat a la claudicació.

Dissabte passat en el Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de l'Indústria, ens hi van representar el *Joan Dalla*, estrena a Barcelona.

Per parlar de la darrera obra del gran poeta N'Angel Guimerà, nosaltres no estem suficientment autoritzats. Però, si que amb molt gust felicitem al Centre pel seu punt de volguer posar en son degut lloc ço que es volia treure amb la punta de l'espasa.

Nosaltres, que ara per ara som sols en aquesta honrada campanya *clar i català sens embuts*, ens satisfan molt aquests cops de geni.

Veiam, veiam, si d'una vegada acabem amb aquestes moixigangues del moll d'Espanya.

La revista italiana *Fantasma*, de Roberto Marbà, publica en el seu número del 1.º de Setembre un llarg article sobre el Teatre Català. Acompanyen aquest article els retrats d'En Guimerà, Pous i Pagés, Adrià Gual i Rusiñol, així com també una fotografia de l'Escola Catalana d'Art Dramàtic.

Es important de fer notar que quan més estret és el cercle que ens fa l'enemic més gran és l'expansió de la nostra ànima tan ben retratada en el nostre teatre.

Res de nou. Res que poguem esmentar de que nosaltres n'estiguem assabentats que s'hagi fet en honra i glòria de nostra Pàtria.

De nou, només hi ha hagut que hem passat la Festa Major de Barcelona, sens ploure ni un rajolí tant sols.

Hi han hagut sardanes a Les Corts i a la Plaça Catalunya, quines audicions s'han vist animadíssimes.

També una generació va omplenar la plaça de Sant Jaume per a sentir la *Xaranga* de l'Ajuntament, que ho va fer molt bé, però, que no hi van entendre gaire bé res més que allò d'En Sancho Marraco. Vol dir senyor, Lamote de Grignon, que el repertori català no dóna més? Nosaltres no som gaire entesos amb música i quan vulgui li farem una dotzena de programes de peces de concert i de genis d'estil, prescindint de sardanes.

Hem nomenat representant nostre a Poble de Segur al benivolgut amic i entusiasta Estevet, N'Eudald Alegret.

— Papa, per que hi va tanta gent a despedir-los.
— Per anima's, home, per anima's.

Hem rebut els següents periòdics:

El Sol de Tous, de Sant Martí de Tous; *Amfora*, de Molins de Rei; *La Nova Conca*, de Montblanc; *Ressorgiment*, de Monistrol de Montserrat; *Seny*, de Palamós; *El tremol*, d'Esplugua de Francolí; *El Llamp*, de Gandesa.

El Pla de Bages, de Manresa; *La Veu de l'Empordà*, de Figueres; *El Noya*, de Sant Sadurn de Noya; *La Costa de Llevant*, de Canet de Mar; *Urgell-Segarra*, de Mollerusa; *Avant*, de Vilafranca del Penadès; *L'Om*, de Manresa; *En Conquès*, de Tremp, i *El Ebro*, revista aragonesa que ens fa una entranyable benvinguda que li restem fortament agraiats.

També hem vist en *El Gironès*, de Girona, que publica una gacetella, oferint-se a recabar subscripcions per nosaltres. Com vos ho podem pagar, bons amics?

També hem rebut la revista *Catalana*, la qual està dedicada al Sisé Centenari del Dant Alighieri. La recomanem als nostres llegidors.

A tots plegats grans mercès.

Ens assabentem que ja s'està organitzant la propera temporada de Teatre Català, en el Romea, i fins perxò també és fan reformes en l'edifici.

A més a més de felicitar a l'empresari, senyor Canals, ens permetem fer-li ofrena dels nostres serveis de modestos literats per si li convingués alguna estrena nostra.

Nosaltres li prometem que si no passaven desgràcies, l'èxit seria dels més afalagadors per la taquilla i per nosaltres.

CAPITÀ MANAIA.

Aquesta setmana ha estat ensopidota de debó, vos ben asseguro que avesat a el que em movia dies enrera, m'hi aborrit de debó.

Ara penso que això de l'Auca em farà bellugar quelcom més.

El meu cap perxò no deixa de barrinar mai. Estic fent aquest número extraordinari i ja tinc que m'estan burxant l'orella per a fer per a darrers del mes vinent un número extraordinari dedicat als esdeveniments del 1413. Si, si, el meus números són molt clars.

Tot és qüestió de pessetes, amics!...

Vos adverteixo, que tot això m'ha posat amb un humor de mil diables i perdoneu-me que no sigui ayui com abans, però, en tot i han d'haver-hi estones dolentes i amb algú o altre em tinc d'esbravar.

PREGO A TOTS ELS AMICS DE FORA QUE SON SUSCRIPTORS I QUE ENCARA NO HAGIN PAGAT, QUE ENS PODEN ENVIAR ELS IMPORTS AMB SEGELLS DE CORREU, TAN AVIAT COM PUGUIN. NECESSITO CALES!

Ah! I tots els que vulgueu tenir el prurito de que

sou bons amics nostres, feu tot el que pogueu per obtenir subscripcions, subvencions i anuncis!

EL SENYOR PEPET.

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Barcelona: Trimestre, 1'25 pessetes. — Semestre, 2'50 pessetes. — Un any, 5 pessetes.
Catalunya i fora: Trimestre, 1'50 pessetes. — Semestre, 3 pessetes. — Un any, 6 pessetes.
Extranger: Trimestre, 2'50 pessetes. — Semestre, 5 pessetes. — Un any 10 pessetes.

Anuncis a voluntat del que pagui

Oficines provisionals: Barbará, 16, de 7 a 9, vespre

CORRESPONDENCIA

Casal Català (Ripoll); Un català de cor i ànima. Mercès.

Grop de fermes catalanistes.—Mercès. Veieu si ens podeu fer subvencions o subscripcions.

D. C.—No ens fa el pes.

R. B.—Com pot veure, de mica en mica ens anem descarrilant. I això que ens prometien una Subsecretaria.

A. Jansana (Santa Coloma).—Li agrairíem ens escrivis per lletra, car no sabem d'on és aquesta Santa Coloma.

El Noi Gran.—Moltes mercès i encantats.

J. Sol.—Moltes mercès.

Un ciutadà.—Molt agraiats. Envi-hi quant tingui gust, però procuri amotllar-se al nostre estil.

M. V.—Envi-hi ço que vulgui. Però, brometa, sab?...

A. F. R.—Es fora d'oportunitat i després massa serio. Li agrairé que'ns envi-hi quelcòm més, però més festiu.

C. G.—No en volem de versos dramàtics.

Josep Humbert Rosàs.—Prenem nota de la subscripció. Mercès.

F. P.—Està bé. Però, no sabem com complaure'l.

J. B. T.—Li manca una mica més de pebre.

Catalunya Endins.—Està bé, però tampoc és això...

D. J.—Nosaltres ho trobem massa melodramàtic.

EN QUATRE ULLS

CALL, 20
FERRAN, 53

FLOTATS

PLAÇA
STA. ANNA, 27

PREUS BARATÍSSIMS EN

CAMISERIA : CORBATERIA : GENRES
DE PUNT : GUANTS : IMPERMEABLES : GUARDA - POLS, ETCETERA.

A BALAGUER

En Domènech Llusà

Té oberta una sastreria que no para mai d'oferir bons assortits de temporada!

Per fi ha arribat la tant esperada baixa en els articles de sastreria!

8 duros es lo que V. necessita per a fer-se un trajo de llana forma anglesa, sport o qualsevol altra que es desitgi.

Els que tingueu de fer-vos un trajo o bé un abric, no deixeu de visitar aquesta casa, en la que hi trobareu gèneres de totes classes i gustos i d'última novetat.

Es confeccionan trajos de senyors, senyores i nens de totes edats. — Sotanes de capellà. — Especialitat en Abrics Capa i Ranglan. — Gran assortit de Gabardines per senyor i senyora.

NOTA DE PREUS

Trajos de llana, dés de. 40 ptes.

Abric genre anglès, forma capa o ranglan, dés de. 50

Velluts de totes classes, a preus baratíssims.

Trajos, dés de. 40 ptes.

Carrer d'Arrall, 38, 1.º CIUTAT DELS COMTES

ATENES. A. G., Universitat, 30.—Barcelona